

Anar GÜLÜMSOY

NƏ ULAYIM, NƏ QIŞQIRIM

məni də bir daş apardı
Həllac daşlanan yerdən.
mən sən oldum,
mən sən oldum
eşqin başlayan yerdən.

ay tutuldu, gün açıldı,
göz bağlandı, əl açıldı,
hər güllədən gül açıldı
köksümə tuşlanan yerdən.

ruhum qopdu fəryad kimi,
körpü keçdim Sirat kimi,
yanımdan ötdüm yad kimi,
cismim huşlanan yerdə...

göy üzünə bir baş vurum,
nə ulayım, nə qışqırım.
qoyun gedib yuva qurum
ruhum xoşlayan yerdə.

ÖPMƏK ÜÇÜN

oxuyan quşlar mələklərdir gecələr
ruhumuzun qoşulub getdiyi küləklər də
mələklərdir.

ətirlə içimizə çəkdiyimiz çiçəklər də
yağış mələklərin ovuclarında
gəlir cismimizi yumağa.
öpmək üçün ayağından göylərin
ağaclar başını əyir torpağa.
bu gecə dərviş halı
dinlər məni,
öpər bir mehlə Tanrı üzümdən
ayla baxar gözlərimə,
dağlar danışar Tanrı dilində,
alışar Tur,
bir hörümçək toru da qoruyar məni,
çəkilərəm özümə Sən olmaqçün,
dara çəkilərəm Sən olanda,
dilim susar, qanım susmaz
huuuuuuuuuuu...
bu eşq Həllac qoxuyur.

...öpmək üçün ayağından göylərin
ağacları başını əyir torpağa...

ZƏHƏRİ DƏ EŞQ İMİŞ

sən hardan çıxdın qarşıma, sən hardan
girdin qəlbimə?
bu od nə od idi belə, bu eşq nə eşq idi belə?
mən havalı dəli aşiq,
sən şıltaq qız, ərkəsöyün,
həm çox yaxın, həm çox uzaq...
görən, bu nə işdi belə?
baxışlarında şam kimi əriyirsən
amma ki
atəşin, nurun artır.
bu nə şirin ölümdür,
ölümə vurulursan,
ölürsən, dirilirsən...
Allah, adam özünü necə doğur, yaradır?!
saçların ilan kimi necə girdi qoynuma?!
zəhəri də eşq imiş, məlhəmi də eşq imiş.
qolun əcəl kəndiri,
həlqələnilib boynuma.
Allah, bu dar ağacı eşqimizdi, eşqimiz...

məndə sənə qoxun var,
səndə mənim qoxum var
düşsək də bu dünyanın hərəməz bir
üncünə,
taparıq bir-birimizi bu ətirlə, qoxuyla,
ay balaca çiçəyim,
ay zərif kəpənəyim,
özümdən getməyimdür –
hər gün sənə gəlməyim.
axı axı necə sevməyim?!
neynirik ev-eşiyi?
yer bizim, göy bizimdir;
əllərində dincəlim,
dizlərimdə yuxulayım,
hərdənbir də acanda
saçlarını qoxlayım,
gözlərindən su içim...
beləcə bir yaşayaq,
yaşayaq için-için...

